

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' וינש | מליין 48 | שנה נ'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מביארו של החל נובע

איוחה לנשמה נטויה
לראי מרחיב אופק
131 שנים להסתלקות

הדרך לחיים מאושרים

מהי הדרך לחיים מאושרים בעוה"ז | והאם יש כזה דבר בכלל | צורת החיים שבה חי מוהרנ"ת
| והאם 'פת במלח תאכל' זה איזה דרגא של צדיקים סגפנים...

על כן בעולם הזה "אין חכמה ואין תבונה ואין עצה" לחיות בנחת, כי אם כשמתרצה באמת להסתפק בתכלית המעוט ולחיות חיי צער, כמו שכתוב שם במשנה פת במלח תאכל וכו'. שאז דיקא כשמקבל על עצמו כל הדחקות וחיי צער ולסבול הכל ולעסוק בתורה כמו שכתוב שם ובתורה אתה עמל, אז יש לו חיות גם בעולם הזה. ואשרי לו גם בעולם הזה. כמו שכתוב שם אם אתה עושה כן אשריך בעולם הזה ודאי. כי לא יהיה לו שום יסורים מפגעי העולם הזה מכיוון שהוא בחר לעצמו עול של תורה ועבודת ה' כל חיותו וטובו הוא מהתורה שהוא טוב אמיתי ואז בודאי חיי חיים אמיתיים ואשרי לו גם בעולם הזה.

אחד שהמטרה והיעד שלו בחיים זה עבודת ה', ממילא כבר לא יטרידו כ"כ כל ענייני העולם הזה, כיוון שעיקר הסיפוק שלו הוא מתורה ועבודת ה', הוא מיישר מבט אל התכלית. וגם אם אין לו כסף או כבוד, ואפילו כשהוא מגיע באמת למצב של פת במלח, הוא נשאר מאושר כי את השאיפות האמיתיות שלו הוא ממלא.

אבל מי שכן רוצה ובוחר בתענוגי עולם הזה, ורוצה לחיות בנחת בעולם הזה, ודאי חיי מרים ומרורים מאד. כי 'אפילו רוח קימעה עוכרת' (סוטה ה.). כי תכף כשקורה משהו הפוך ממה שהוא תכנן וציפה יש לו צער ויסורים. וזה הרי בלתי אפשרי שהכל ילך כרצונו אפילו אם הוא יהיה עשיר גדול, כי עולם הזה מלא יסורים. על כן אין מקום לברוח מעמל עולם הזה, ויסוריו כי אם אל עמל התורה, לקבל על עצמו ללכת בדרכה של התורה, אפילו אם הוא יצטרך לאכול פת במלח וכו'. ואז אשרי וטוב לו. אשרי בעולם הזה ודאי והדברים מובנים היטב לבקי קצת ביסורי עולם הזה ודאגותיו הרבים.

וכזה היה מוהרנ"ת גם כשנפטרו לו ילדים, לא היה לו כסף להוצאות שבת, מגפות הסתובבו סביבו, גם כשהוא עבר רדיפות שא"א לתאר, ואפילו כשהושיבו אותו בכלא על לא עוול בכפו, הוא תמיד נשאר מאושר. כי הוא מחובר לחיים האמיתיים וא"כ כל השאר הוא רק רעשי רקע שאמורים לקרב אותו יותר להש"ת. ואכן ספריו מלאים בדרכים ועצות נפלאות איך להיות מאושרים באמת בכל מצב. הלוואי שנזכרה...

לעולם הבא, אבל איפה מגיע פה 'אשריך בעולם הזה' איך אפשר לננות חיים של 'פת במלח ומים במשורה' חיים מאושרים?

אך התרוץ קשה מצד אחד ופשוט עד למאוד מצד שני, כי האמת היא שאין כזה דבר חיים מאושרים בעולם הזה, ואפילו כל העשירים והגבירים הגדולים מודים שהעולם הזה מלא יגונות ויסורים. כי דאגותיהם ויסוריהם רבים מאד בכל פעם ובכל יום ובכל שעה מחדש, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: (שם ב ז) 'מרבם נכסים מרבה

איפה מגיע פה 'אשריך בעולם הזה'
איך אפשר לננות חיים של 'פת במלח'
ומים במשורה' חיים מאושרים?

דאגה'. ולמרות שאלה שאין להם כסף בטוחים שאם היה להם עשירות לא היה להם דאגות והם היו מאושרים, אבל באמת הם טועים לגמרי בזה וכמו שפירש לראות בחוש. וכש"כ אלה שרחוקים מפסגות האושר והכבוד בוודאי מלאים בצרות ויגונות, על כן אין מקום לברוח מיסורי עולם הזה המלא מכאובות יסורים מיסורים שונים, הן בענין פרנסה, כבוד, נחת מהילדים, והן בענין יסורים ומחלות ממש. שנמצאים הרבה שסובלים מחוללים ומחלות משונות רחמנא לצלן בעולם, ועוד שאר צרות של העוה"ז כמו שידוע כל אחד, הן על כל אלה וכיצא בהם, אין מקום לברוח מכל זה כי אם אל התורה.

כי כל מי שרוצה שיהיה לו טוב בעולם הזה שיחיה בנחת בלי צער מה שהוא לא יעשה העולם מלא צרות תמיד. כי כל מה שמקוה לטוב בא להפך. ואפילו אם לפעמים נדמה לו שיש לו איזה הצלחה במשהו מעסקי העוה"ז, הוא בודאי מעורב ביגונות תמיד, כידוע בחוש למי שמסתכל ומבחין בין אושר אמיתי לאושר רגעי שחולף ועובר.

בית המדרש בעיר נעמירוב היה מלא מפה אל פה בפניה זו יושבים חבורת יהודים עמלי כפיים ומקשיבים לשיעור מהרב, כאן מתגודדים כמה צורבים צעירים סביב קושייה חמורה בסוגייה הנלמדת וסמוך לכותל המזרח ישבו זקני ונכבדי הקהילה, עוסקים איש איש בתלמודו.

והנה נכנס אל בית המדרש ילד צעיר, שמו נתן שטרנהארץ, נכדו של רבי יצחק דנציג מנכבדי הקהילה, נתן היה מכיר את כל זקני הקהילה שכן נוהג היה תמיד לשוחח עם הזקנים, כשהם מצידם היו נהנים להשתעשע עימו. לפתע ראה הילד כי אחד מהזקנים, אשר היה נוהג לשבת בקביעות במקומו, נעדר זה כמה ימים ולא נמצא בבית המדרש.

"היכן היהודי הזקן שהיה יושב כאן?", פונה הילד לסבו.

"הוא נפטר לבית עולמו", השיב הסבא, "הוא מת". נתן שהיה עדיין ילד צעיר לא הבין את משמעות המילה 'נפטר', ע"כ הסביר לו הסבא שלאחר שמסתיימים החיים, לוקחים את הגוף אל בית הקברות, מכניסים אותו בבור ומכסים אותו בעפר...

"מה", אמר לעצמו הילד הקטן, "זו התכלית של כל העולם הזה? מוכרח שתהיה תכלית אמיתית שבשביה אנו נמצאים כאן בעולם".

שאלה זו אשר שאל מוהרנ"ת בילדותו, לא נתנה לו מנוח, מוכרח שיש תכלית נצחית שבשביה ירדנו לעולם הזה, צריכים רק לחפש אותה ולמצוא אותה.

מכאן שאלה זו החל מוהרנ"ת לדרוש ולחקור, לחפש ולבקש, ולא הפסיקה השאלה לנקר במוחו עד שמכוחה הגיע אל רבינו הקדוש שם מצא את התירוץ שהביאו אל סיפוקו.

וזה מה שהוריש התלמיד הנאמן את הכוח לחפש, לבקש, לחתור להגיע לתכלית, ולא להפסיק לחפש...

חז"ל אומרים באבות: (ו ד) 'כך הוא דרכה של תורה פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל. אם אתה עושה כן אשריך וטוב לך. אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא'.

והשאלה כמו נשאלת מאליה הא ניחא 'טוב לך

נקודת מבט

מציבה אתגרים בתהליכי החיים

איך ללמוד לדבר...

והקטגוריה והקינאה והשנאה מתרבה בכל פעם, וכל מה שרוצים להתחיל לצאת ממה שצריכים לצאת ולהתקרב לאיזה עבודת השם אין מניחים אותו ומתגרים בו יותר חס ושלום. ואין יכולים לפתוח פה לפרש שיחתו לפניו יתברך.

על כן צריכים בכל פעם בבואו לפרש שיחתו לפני השם יתברך ולהתקרב לאיזה דבר שבקדושה, להזכיר את עצמו ריבוי הטובות והחסדים שעשה השם יתברך עימו מאודו עד היום הזה ולהודות לו בפה, ועל ידי זה יתחזק לבבו לבטוח בהשם שישמע תפילתו גם עתה ועל ידי זה יוכל להתקרב אליו יתברך ולפרש לפניו שיחתו כראוי."

וואו, העיניים הוארו והלב מצא מקום לפרוץ "תודה השם. תודה"

תודה על זה שעזרת לי לקום בבוקר להניח תפילין ולהתפלל. תודה על כל כך הרבה דברים שנראים כמובן מאליו על זה שיש לי בית, משפחה חברים..

וגם תודה בפרטיות על שזכיתי לסיים שבוע שעבר ח"ב ב'משנה ברורה', ועל שהצלחתי לעבור את המבחנים של 'דרשו' בדף היומי בציון יחסית גבוה.

"ועל ניסוך וטובתך שבכל עת ערב ובקר וצהרים".

אחרי שהוא לסיים להודות, עכשיו נפתח הלב לבקש ולהתחנן על להבא לספר על הקשיים המעברים והרצונות, על הירידות והעליות.

פשוט לספר להשיח את הלב להשתפך כמו לחבר טוב...

הרי הוא עוזר לי כל כך עד עכשיו וודאי הוא יעזור לי גם הלאה, לי רק נשאר לבקש.

בפניך? הרי לכולם יש לי מה לומר ובכל נושא יש לי דעה מוצקה להביע, אבל איתך לפעמים פתאום אין לי כלום...

"ריבוננו של עולם, נראה לי שמרוב תשוקה ורצון אני לא מצליח להתבטא. זה לא מריחוק וניתוק כי אם להפך. אבל מה אעשה? אנא תן לי עצה. **אני רוצה ללמוד לדבר, אני רוצה ללמוד איך אוכל לספר לך במילים את חוויותי ולשתף אותך בהן ולהכניס את אורך עליהן אבל אני לא יודע איך...**"

מחשבותיו משוטטות ומחפשות, אל תוכן נוחתת איזו 'חתיכת' ליקוטי הלכות שבהשראת ימי החנוכה מצאה לה מקום. "אהר"ה" אומר הוא לעצמו, **"ההודיה להשם היא המפתח לשער הרחב של הלב"**

אבא הרי לכולם יש לי מה לומר

ובכל נושא יש לי דעה מוצקה

להביע, אבל איתך לפעמים

פתאום אין לי כלום...

וכך מאריך רבנו נתן בהלכות כלאי בהמה הלכה ד': 'כל אחד יודע בנפשו כמה טובות נפלאות בפרטיות גמל השם יתברך עימו מאודו עד אותו היום, וצריך להרגיל את עצמו להודות ולהלל להשם יתברך על כל הטובות שעשה עימו, ועל ידי זה יהיה נכון ליבו בטוח שגם עתה השם יתברך לא יסיר חסדו וטובו מאיתו ויחזק את ליבו לצעוק ולהתחנן להשם יתברך.

כי כשאין מודים על העבר קשה מאוד לקרוא אותו יתברך מגודל אוטם הלב, בפרט עתה באורך הגלות שכמעט אין יום שאין צרתו מרובה מחברו חס ושלום, והפרנסה דחוקה מאוד והבעל דבר מתפשט על כל אחד ואחד לאורך ולרוחב והמחלוקת

ליל זאת חנוכה תשפ"ו. ריח השמן השרוף עדיין נישא באוויר, השגרה מאותתת לשלום ופורסת את כנפיה המעייפות על הכול. אהר"ה מיועדנו צועד לעבר היער הקטן שמאחורי הישיבה בשביל לגולל את לבבו בפני השם יתברך. כשהוא ממוגן כמות מפני הצינה שבה מאופיינת תקופה זו.

האדמה הטרייה מדיפה ניחוחות חורפיים, העשבים לחים ואפילו הציפורים כמעט חדלות מלציץ ומתכנסות אל עצמן. הטבע מתכוון לחורף.

אהר"ה מוצא לעצמו איזה אבן שאפשר איכשהו לשבת עליה, הוא מתיישב ומרים את העיניים לשמיים...

שתיקה תלויה, האווירה חודרת, אפורה, כמעט קודרת. שלב של המתנה. עוד שתיקה ועוד מבט מצפה אל השמיים הכהים, והבהירות מחלחלת אט אט אל תוך מסך המחשבות.

זו לא בהירות של ידיעה כי אם בהירות של שאלות. הבלבול מקבל גוון ומתלבש במילים, וכמו גל שקט נשפך מתוך ליבו ההומה ונהגה על שפתיו בלחשישה נחושה. מילה אחת, לא יותר:

אבא---

עולם שלם מקופל סביב ובתוך הגישה הפשוטה הזו שכבר נקבעה בגמרא 'בין כך ובין כך קרויים לך בני', אמנם כשהיא מיושמת בפועל בכינוי וקריאת שם, המשמעות שלה והצורך הדחוף שלה מובן ומתקרב אל הלב, וגם מצדנו אנחנו נעשים בנים לאותו אב רחום וחנון.

השתיקה של טרום ההתבודדות מכניסה בלב הכנעה ושפלות, הבנה והכרה שהמין האנושי הוא מוגבל ותלוי באחד יחיד ומיוחד. זאת ועוד מוסיף רבנו הקדוש בתורה קנ"ו, שבהתבודדות השם יתברך שולח את דברו ושם בפיו והדיבורים היקרים הללו הם כמעין רוח הקודש, דיבורים מכוונים במיוחד אותם בדיק רוצה השם יתברך מאיתנו.

"אבא יקר, זכני לדבר איתך. כל היום אני טרוד ועסוק, רץ אחרי ההבל, "כי אתה תאיר נרי", תאיר לי דרך בעבודתך".

"אבא אוהב ואהוב, למה מדי פעם אין לי מה לומר לך? למה לפעמים נסתם לי הלב

לפנית אלוהי אלמדי אפי זעאלי ולאחרות ולאחרות אלל האדורים

ניתן להאיר הודעה

דני אכספה דלוחה 3-6

אריאל צואות אהר"ה

הוצאות העלון אידי שדז, דשדז, אגזיות אסכום

צואת אידי חודש שאין און אטופה אגזיס, אט

דרינאכט העלון יאסיק אצאת אידי שדז, אלא

הריא חסותאכט דגין אגזיה וזכו אגזיס

צואת אהר"ה זגזא

"דרינא אגזין אגזיס"

אחיות ח"יג: 0533116547

נפשי בשאלתי

ליבון ופירור עניינת בעבודת ה'

שאלה:

רציתי לשאול: כברסלב מדברים כל הזמן על נחיצותו של הצדיק וכמה אי אפשר לעבוד את ה' בלעדיו הרי מצינו רבים מגדולי ישראל שחיו אחרי פטירת רבינו כמו ה'חפץ חיים' החזו"א וכן הלאה ולא נראה שהיה חסר להם משהו בעבודת ה'?

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

אֶפֶךָ כְּתוּבוֹתֵינוּ, וְכִמְהָ מְשָׁקִין מַעֲסִים רְמוּזִים הוּא מְשָׁקִין לָהּ אֶסְיִין אַחֲרֵינוּ, וְלֹא הוּא מְהַנִּיין לָהּ, עַד דְּאֵתָא אֶסְיָא קְרִטְנָא אֶסְתַּפֵּל בְּדִפְקוֹ דִּילָהּ, וְאִיהִי אֶשְׁתַּמּוּדְעָא בְּאֶסְיָא, וְאִמְרַת 'קוֹל דּוּדִי דּוֹפֵק', וְאִיהוּ אִמְרָא 'פְּתַחֲךָ לִי', פְּתַחֲךָ לְאֵת י' דְּאִיהִי עֲשָׂרָה מִיְּנֵי דְּפִיקוּ וכו'.

אין לנו עסק בנסתרות. אך כמציץ מן החרקים יוכל כל אחד להבין מעט בדברים שגילה מוהר"ן על מאמר חז"ל זה ב'סיפורי מעשיות' י"ג. הדברים ארוכים, אך המתבונן שם יגלה איך היו וישנם צדיקים רבים בעלי כוחות רוחניים עצומים, ובכל זאת אין אפשרות להציל את 'בת המלכה', כי זכו לגלות רק חלק מהמכלול:

"כי מי שאין בידו כל העשרה מיני צדקות הנ"ל - אינו יכול להיכנס לתוך כל העשרה חומות הנ"ל" כי יטבע שם במים. והמלך וחילו הנ"ל רדפו אחריה ונטבעו במים. ואני יכול להיכנס לתוך כל העשרה חומות של מים הנ"ל. וכו'. ואני יכול להיכנס לתוך כל העשרה חומות כנ"ל, ואני יכול לחזור ולמשוך ממנה, היינו מן הבת מלכה הנ"ל, כל העשרה מיני חיצים. ואני יודע כל העשרה מיני דפיקין על ידי העשר אצבעות. כי בכל אצבע ואצבע מעשר אצבעות - יודעין דופק מיוחד מהעשרה מיני דפיקין, ואני יכול לרפאות אותה על ידי כל העשרה מיני נגינה. ועל כן אני רופא אותה".

אמנם, מי שחש שאינו זקוק לעזרה, והוא כבר ממש את שליחות בעולם בשלימות ובהצלחה, בחובותיו האישיים כלפי בוראו, ובאחריותו וערבותו כלפי כלל ישראל, אכן הצדיק אינו נצרך לו, וכנראה גם לא יוכל לעזור לו...

'ליקוטי מוהר"ן' לכל מי שחפץ לצלוח את אתגרי החיים ולממש בשמחה את שליחות בעולם. יותר ויותר בעלי כנות עצמית נפתחים לבקש מזור ועוצמה רוחנית, מבלי להסתתר מאחורי הטענה שהדרכים שהונחלו להם בילדותם היו אמורים לפתור את כל הקשיים ולהביאם לשלמות, ומבלי להתיימר ולהשוות את עצמם לצדיקים ושלמים שהעפילו לפסגות ללא כלים אלו.

גם מבלי להעמיק בנושא, כדאי לכל אחד לרפרף בספר 'ליקוטי עצות' ערך 'צדיק' ולראות כמה וכמה עניינים ופרטים הכרחיים לכל יהודי מקטן ועד גדול. בחלקם אף ניתן לראות שאדרבה, לגדולי ישראל ולתלמידי החכמים השלמים הענווים והקדושים, העבודה הנפרדת מהווה חיסרון גדול בהרבה מזה של פשוטי העם, ורק בגללה לא זכינו עדיין לתיקון כל כלל ישראל ולגילוי כבוד שמים שאליו אנו כה מייחלים.

חז"ל הקדושים (ב'תיקוני זוהר' ס"ט דף ק"ו) מתארים לנו את מצבה של כנסת ישראל בדורות האחרונים, כשהיא מעולפת, חולה וחלשה, ורופאים רבים וטובים מנסים לרפאותה במגוון משקאות וריחות טובים, אך לשוא, עד שמגיע הרופא האמיתי 'רעיא מהימנא':

אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֹר, אֲנִי יִשְׁנָה מִרְחִיקָא דְּאֶתְרַחֵק מִנִּי, וְלִבִּי עֹר פֶּד אֶתְרַחֵק לִגְבִּי, [משל] לְכַלָּה דְּהֵיָת נִשְׁוֹאָה לְחֶתֶן, וְאֶתְרַחֵק מִיָּנָה, נִפְלַת בְּבִי מִרְעָא, וְאֶתְפְּנְשׁוּ כָל אֶסְיִין לְגַבְהָ, וְלֹא הוּא יִכְלִין לְמַנְדֵּעַ מִרְעָא דִּילָהּ, אֶסְיָא קְרִטְנָא הֵיָה תַּמָּן דְּהֵיָה אֶשְׁתַּמּוּדְעַ בְּדִפְקוֹ, בְּעֲשָׂרָה מִיְּנֵי דְּפִיקִין דְּבִיעִי לְאֶסְתַּפֵּלָא בְּהוּן אֶסְיָא, לְקַבֵּל עֲשָׂרָא אֶצְבָּעָאן, וְלֹא הוּא אֶשְׁתַּמּוּדְעָאן בְּמִרְעָא דִּילָהּ אֶלָּא הוּא, דְּכִמְהָ מְשָׁקִין וְרִיחִין טְבִין מִתְפַּחֲחִין, דְּאֶתְמַר בְּהוּן וְרִיחַ

שאלתך זו, נשמעת מפי רבים העומדים מחוץ למפתנה של תורת ברסלב. דברים רבים צריכים להיאמר בנושא זה, אך ככלל ניתן לומר, שהקושי קיים רק כל עוד לא למדנו או התייחסנו לפרט או לסוגיה מסוימת הנוגעים בנושא, והסתפקנו ב'מפי השמועה'...

במבט מבחוץ אכן לפעמים נדמה שישנו 'נושא אחד' שעליו 'מדברים כל הזמן'. אך האמת היא שישנם אין ספור נושאים שונים ונבדלים זה מזה, שבכל אחד מהם מתגלה הצורך לעבוד את השם יתברך לא כנפרדים ומנותקים, אלא דווקא בהתכללות עם כל נשמות ישראל, ובראשם ובשורשם נשמות הצדיקים ויחיד הדורות (וגם זאת רק מתוך תפילה וביטול להשם יתברך, שעל זה אמר מוהר"ן שהעסק שלו הוא רק תפילה ואכמ"ל).

כהמשך למבט הזה נולדת גם תובנה 'מעניינת', ש'אי אפשר לעבוד את השם בלעדיו', מבלי להבחין שאין כל הגדרה מהי אותה 'עבודת השם שלא תיתכן בלעדיו'.

האם הכוונה שללא הצדיק מוכרחים להיות חילוניים ואפיקורסים? או אולי רק נשארים חסרי אמונה חושית או מידות טובות? ואולי הכוונה שלא יכולים להיות תלמידי חכמים? ושלא רק לא בעלי רוח הקודש וכו' וכו'. וכך כל אחד לפני מושגיו, עינו הטובה, וקדושת ומעלת החברה הסובבת אותו, ממציא לעצמו הסבר מנותק, ומתקשה להבין איך אומרים על פלוני ואלמוני שהם אינם עובדים את השם?! על אחת כמה וכמה צדיקי הדורות כמין החזו"א או החפץ חיים זיע"א.

כמובן אף אחת מההנחות הנ"ל אינה נכונה.

בוודאי גם בימינו כבכל הדורות ישנם, היו ויהיו, אנשים כשרים וצדיקים גדולים, גם כאלו שלא הכירו את מוהר"ן מברסלב וצ"ל ואת תורתו. "אמר אביי לא פחות עלמא מתלתין ושיתא צדיקי דמקבלי אפי שכינה בכל יום שנאמר (ישעיה ל', י"ח) אשרי כל חוכי לו, ל"ו בגימטריא תלתין ושיתא הוו" (סוכה מ"ה ע"ב). "ואמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן ראה הקדוש ברוך הוא שצדיקים מועטין עמד ושתלן בכל דור ודור שנא' (שמואל א' ב', ח') כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל" (יומא ל"ח ע"ב).

דעת לבנו נקל שכל אחד מהם ללא יוצא מן הכלל היה בהכרח מחובר לרבותיו ושימש חכמים וצדיקים אמיתיים, מפייהם ומפי כתבם, עד משה רבינו 'רעיא מהימנא' וכלל נשמות הצדיקים שבשרשרת הדורות. ואמרו במסכת סוטה (כ"ב): "קרא ושנה ולא שימש ת"ח ר' אלעזר אומר הרי זה עם הארץ, ר' שמואל בר נחמני אמר הרי זה בור, ר' ינאי אומר ה"ז כות, רב אחא בר יעקב אומר הרי זה מגוש. בשנים האחרונות יחד עם זאת בחסדי השם, בשנים האחרונות מיום ליום מתרחבת ההכרה בחיוניות הספר

הנה אורו עיני

בי טעמתי מעט הדבש הזה

'נאון עויני מוהרנ"ת'

שֶׁכַּל מִי שֶׁשָּׁמַע סֵדֵר עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה שֶׁלוּ הָיָה מְשַׁעַר בְּלָבוֹ כִּי אִי אֶפְשָׁר דָּבָר זֶה אִם לֹא שֶׁמְבַלָּה כָּל יָמָיו וְלִילֵיתוֹ עַל תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים.

גם הָיָה עוֹסֵק הֶרְבֵּה בְּכָל יוֹם לַחֲדָשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה נִפְלָאִים עַל פִּי הַהֶקְדָּמוֹת נוֹרָאוֹת שֶׁקָּבַל מִרְבֵּוּ זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה וּלְקַתְּבָם עַל הַסֵּפֶר לְבַד מֵהַ שְׁהִיָּה צָרִיף כְּמַעֲט בְּכָל יוֹם לְכַתֵּב מִקְטָבִים הֶרְבֵּה וּבִאֲרִיכוֹת בְּדָרִים הַמְשִׁיבִין אֶת הַנֶּפֶשׁ לְאֲנָשִׁים רַבִּים וְכָל מִי שֶׁשָּׁמַע וַיַּדַּע קֶצֶת מַעֲנֵן סֵדֵר כְּתִבּוֹ הַנִּזְכָּר, הָיָה מְשַׁעַר בְּלָבוֹ כִּי בְּלִי אֶפְשָׁר דָּבָר זֶה אִם לֹא שֶׁמְבַלָּה כָּל יָמָיו עַל כְּתִיבַת עֲנִינִים הַנִּזְכָּר: [הקדמת על"ת]

וְהֵנָּה מוֹרֵנוּ הָרַב רַבִּי נֶתַן זָכָה לְלַמֵּד הֶרְבֵּה בְּפִשְׁטוּת, שֶׁ"ס וּפּוֹסְקִים וּמְדַרְשִׁים וְזֶהֱר הַקְדוּשׁ וְסִפְרֵי קְבָלָה וּשְׁאָר סִפְרֵי קֹדֶשׁ עַד שֶׁכַּל מִי שֶׁשָּׁמַע קֶצֶת מַסְדֵּר לְמוֹדוֹ הָיָה מְשַׁעַר בְּלָבוֹ כִּי בְּלִי אֶפְשָׁר דָּבָר זֶה אִם לֹא שִׁיּוֹמָם וְלֵילָה אֵינוֹ עוֹסֵק רַק בְּסֵדֵר לְמוֹדוֹ. וּמִלְכָּד זֶה הָיָה עוֹסֵק הֶרְבֵּה מְאֹד בְּעֲבוֹדַת ה' עֲבוֹדָה זוֹ תְּפִלָּה כִּי הָיָה מִתְּפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ בְּהִתְלַהֲבוּת גְּדוֹל וּבִדְבָקוֹת נִפְלָא וְהָיָה רָגִיל לומר בְּכָל יוֹם מִמּוֹרֵי תְּהִלָּים הֶרְבֵּה וּבְהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל. גַּם הָיָה עוֹסֵק הֶרְבֵּה בְּכָל יוֹם לְפָרֵשׁ שִׁיחְתּוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְהַרְבּוֹת בְּהִתְבּוֹדְדוֹת וְתַחֲנוּנִים וְכו' שְׁעוֹת הֶרְבֵּה בְּכָל יוֹם עַד

המחדש בשובו

מדעות וערכים אנונימיים ונאמנים

החזיקו עצמכם יחד, המחפכה בעיצומה.....

רק אם תחזיקו עצמכם יחד... צוואת הנצחית של תקוות הדור האחרון, העוברת שזורה ומחוברת לאורך כל הדורות בחיבור אחד עם בשורת תקוות האור המופלאה שהביא הצדיק האמת בכנפיו, דווקא בדור האחרון כשדרכי האור נסתרו כשמיאידך 'כלל ישראל' משתוקקים ומתגעגעים לעבודתך בכלות הנפש' כל אחד רוצה ומשתוקק ומחפש את שאהבה נפשו קרבת ה' חיות וסיפוק אמיתי, דרך חיים בהירה בכל תהלוכות החיים בהתקרבות לבורא ית' אך כגודל הצימאון כך גדול החיסרון הבלתי מתמלא, כשהחושך והאפילה משמשים בערוביה, וכל מחפש את דרכו ישכון אור, לחיות חיים טובים ומאושרים בעבודת הבורא, לזכות לעבוד ית' באמת בלי כל הנפילות הירידות וההסתרות השולטים בכיפה ומונעים כל אחד מעבודת הבורא, עד שמרוב כיסופין ואי האפשרות להגשימם נפלו והתדרדרו הרבה אם במעט ואם בהרבה רח"ל.

ולתוך מנהרת החושך מפציע אור נערב ונפלא מתנת הבורא ית' לבני הדור האחרון להאיר להם כל חושך ואפילה, לקרבם בחסד ורחמים לבורא ית' להורות הדרך הנכונה להתקרב אליו ית' באמת, סמי מרפא היכולים לרפאות את כל נפשות ישראל כל אחד באשר הוא, עצות ותורות נוראות החצובות מגבהי מרומים במיוחד לנפשות הדור האחרון להאיר ולהרים נפשותם להתחיל לחיות חיים טובים באמת, לעבוד את צורם וקונם באמת ובתמים, מהגדול שבגדולים ועד הקטן שבקטנים בלי יוצא מן הכלל, כל אחד לפי דרגתו

מוצא דרכים ועצות נפלאים ונעלמים המועילים לו אישית להתקרב לבורא ית' מתוך נעימות ואור.

אך כדי שתקבלו את אורי הגדול אין ביכולת בשום אופן להתקרב לבד, גילה צדיק הדור בעצמו, כדי לקבל ולחיות באור הנפלא מוכרחים להתחיות יחד עם עוד יהודים שרק בחיבור הנפשות תוכלו לשאוב ולקבל מאורי הזך והטהור.

אהבת ישראל יסוד גדול הוא בתורה, אך כאן נוספת מעלה והכרח יתירה, מלבד אהבת ישראל לכל כלל ישראל, יש עוד הכרח וחיוב להחזיק באהבה יחד עם עוד יהודים בכדי לקבל נכונה את האור הנפלא שנתגלה לנו בני הדור האחרון, ובלעדי אהבה זו לא נוכל בשום אופן לזכות לקבל את האור כראוי.

מה נכבד היום ומה גדול הוא, כשמבקשי ה' בכל מקום שהם בני התורה המחיים נפשם באור תורתו של רביה"ק מתאגדים יחידי לחיות ולהחיות עצמם יחד בדיבוק חברים, ואם ברוב המקומות כבר מתקיימים זה מכבר חבורות שבועיות וכדו' מגבירים עוד ועוד להתגבש ולהתאגד עוד ועוד לחיות עם האור והדרך חיים בדיבוק ואהבת חברים, כשחלק מהמקומות מתכננים כבר בשבועות הקרובות ממש לקיים 'שבתות התאחדות' לכלל האברכים עם משפחותיהם, במקומות אחרים מתאספים למלווה מלכה או התאספויות אחרות, הכלל השווה שעניין החיבור ודיבוק החברים מקבל יותר ויותר משמעות בנצחיות האור לנו ולכל הסביבה.

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו זצוקללה"ה ויבדלחט"א

מרן בעל הקהילות יעקב זצוקל"ה

כשהחסיד ר' אריה לייב שפירא זצ"ל (נלב"ע יח טבת תנש"א) נתפתל ביסורים נוראים לאחר שלקה בשבר בבטנו, אך כיוון שר' לייב זצ"ל היה מבוטל לעצותיו של רבינו זי"ע, לכן לא הסכים בשום אופן לשאול ברופאים.

עד שגברו היסוריו כל כך שמרוב כאבים לא יכל ללכת, ונשכב בספסל שבביתו ס' 'ברסלב' (בשול) שבמאה שערים, עד יעבור התקפת הכאב. בצר להם פנו בניו שיבדלחט"א לרבינו הסטייפלר זצ"ל בבקשה האין יכולים אנו לעזור לאבינו ביסוריו הרבים, כשהסטייפלר זי"ע שמע דבריהם שאלם: למה שלא ילך לרופא כדי לעשות ניתוח? בניו הסבירו לסטייפלר זי"ע שאביהם לא הולך לרופאים כי הוא 'ברסלבער'.

כשהסטייפלר זי"ע שמע זאת אמר בהתפעלות מיוחדת: "א ברסלבער". בסדר, שיעשה מה שהיו עושים פעם בכאבים הללו (טרם עידן הניתוחים בזה). שמי שקרה לו כך הלך עם חגורה מיוחדת (אורטופדית) המתאימה לכאבים הללו. ואכן ר' לייב זצ"ל עשה כמצוות הסטייפלר זי"ע וקנה חגורה מיוחדת לכך. וכך חגר בגופו וחי עוד רבות בשנים ללא שום כאב, ויהי לפלא.

[מפי נכדיו של ר' אריה לייב שפירא]

רשימת הנציגים בכל השכונות

תפרסם בקרוב בעז"ה

נכספה

03.50.111.06

לא תוכלו להוריד את השפופרת!!!

חצרות טריות

חוכניות מרתקות

דיבורים אסוריים

סדרות מיוחדות

רשימות באמצעים

סיפורים אפסימיים

יו"ת פס' ארץ ישראל

חייג עכשיו

03 50 111 06

שלוחה 1